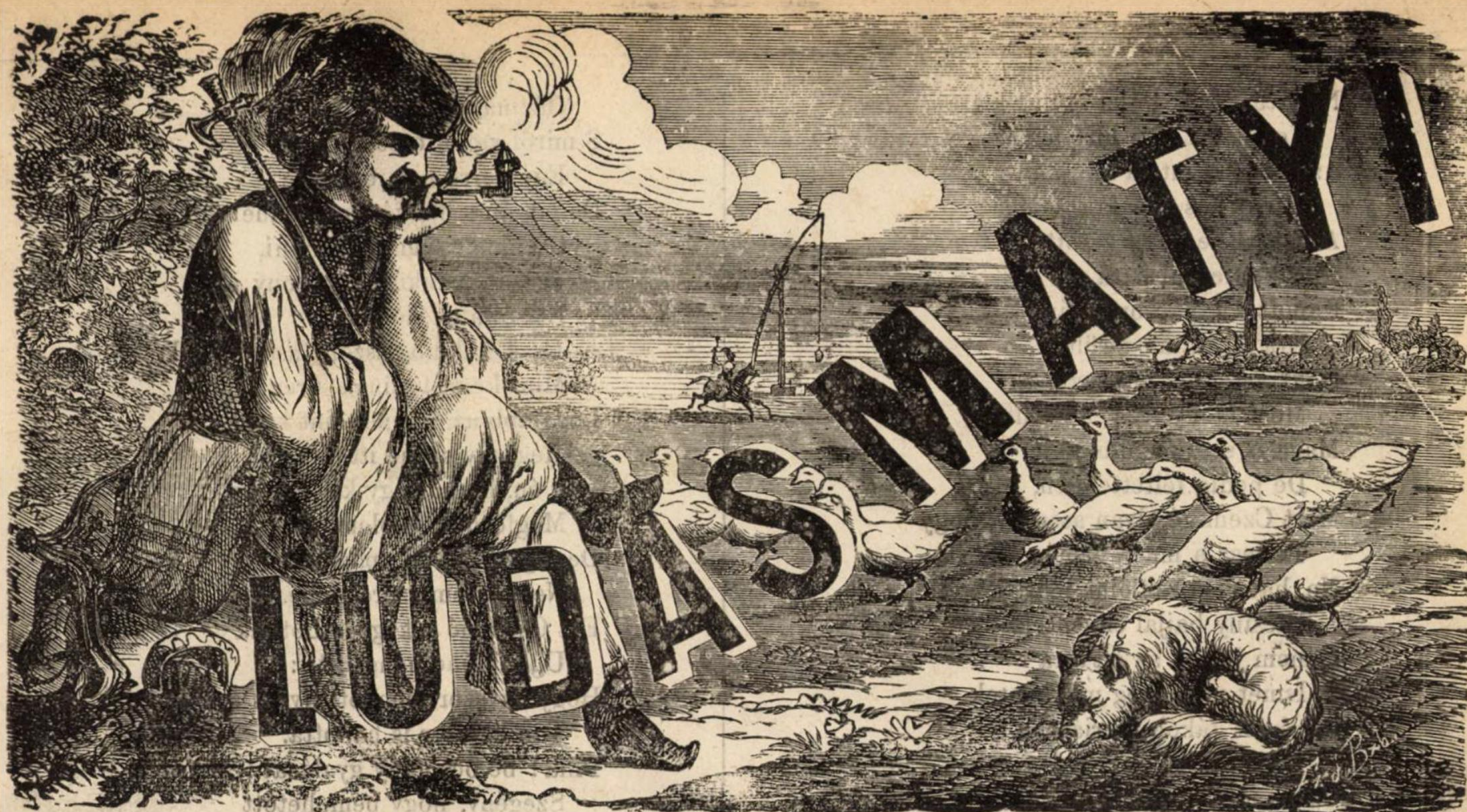

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, május 12. 1872. 20 szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája
vagy
a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Már ez inpertinentia,
Mond Ádám az áltánról,
A mit ez az asszony csinál,
Czenkné meg ekképen szól:
„Bizony, néhai, boldogult
Édes ősz atyám uram!
Czenkné vagyok, tavaly nyáron
Halt meg a hites uram.
Azóta sokat szenvedtem
Mint özvegy, hiszen tudja,
Hogy az özvegy egy felől ég,
Más felöl sir mint nyers fa.
Megpihennék, ha ezek a
Guta strázták engednék.
Sok szenvedéseim után
Ide már most bemennék!"
— Haj leányom! baj van benned,
Mondják, hogy nyelves voltál,
Kaczérságban, mulatságban
Torkig buborékoltál.
„Ejnye, még azt nekem szembe
Szép apám uram mondja?
Kendnek öreg, azt tudja meg
Én nem vagyok bolondja!
Uram fia! ő a torkos,
Ő ette meg az almát!
Mi nyomorult maradéki
Nyögve nyeljük csutkáját.
Még is ő megmérhetetlen
Torkosságával ott ül,
Nem bocsátana be, sőt még
Ha kéredzünk, lecsepül.
De nem addig van ám még az!"
S nem is addig lett volna,
De Éva anyánk megsejté
Hogy igazságot szóla.
Azért, bár maga mint asszony
Szintugy vágyott perelni,
S láttam, hogy már az ajakát
Szinte kezdé emelni:
Tartóztatta a félelem,
És hogy csuffá ne legyen,
Ádámhoz, mintha nem tudna
Semmit, csak oda megyen.
Jöjjön be édes apjukom,
Hogy van itt süvegetlen?

Nem tudja, hogy ha igy itt áll
Katharust kap hirtelen?
Azután megint rá költjük
Theára és tubákra,
A mit össze kapargatott
A konferencziára. —
Kapott a tanácson Ádám,
Éva is ám megörült,
Hogy asszonyi kis fortélya
Most is oly szépen elsült,
Maga is szárazon maradt.
De pedig féltettem én,
Mert Czenkné olyan asszony, hogy
Tultesz a maga nemén.
No, hát első szülőink már
Kicsiny bajjal elmentek.
Hanem jöttek az áltánra
Ismét más, meg más szntek.
Kik közt Jákób pátriárcha,
A szüntelen nyelvelő
Czenknére megint rákiált,
Hogy pokolba menjen ő.
Ne lármázd fel a szent helynek
Innepi csendességét,
Ne fertőztesd meg a csendes
Helynek tiszta szentségét!
Mit? mond Czenkné, tán te teszed
Szentté, te vén csalóka?
És te nem fertózteted be,
Te vén karvaly, vén róka?!
Tán nem tudjuk, mint szedted rá
Ézsaut, a batyádat,
Egy kis órrjátlan lencsével?
Mint vakitád apádat?
Már azóta a példádon
Mások sokra mentenek,
Egy fehér dögön egy tóttól
Országot is vettenek.
Egytől egyig mind zsiványok,
S istrángot érdemlenek
Azon környülmetszett kecskék
Kik rólad neveztetnek.
Melletted áll, a mint látom
A csipás szemü Leád;
No, szépen ment az is férjhez,
Derék asszony, méltó rád!
A jámbor pátriárcha ezt
Álmában sem gondolta,
Hogy azokat ma is tudják
A mivel ez vádolta,
Sompolyogva szől Leához:
— Csak menjünk be feleség!
Átkozott asszony ez, hozzá
Képest te angyal vagy még.
Ők bementek. — A kegyes Lót
Bár nagyot hall fülével,
S miről van a csetepaté,
Egyszerre nem érte el:
De látván s hallván mindennel
Czenknét szembeszállani,
— Igazán ménkü — asszony ez.
Ezt találta mondani.
— Csak különb asszony asszonynak,
Mint kend férfinak, öreg!
Legalább az eszem, mint kend
Még ugy sohse ittam meg.
Még én, ha bár egy két legény
Megfordult is ölembe,
De legalább vén apámmal
Nem estem szerelembe. —
Ezt Czenkné a kegyes Lótnak
Ugy fülébe hangzotta:
Hogy egyszer mondott nyers szavát
Tán kétszer is hallotta.
Piha! be ocsmány gyalázat;
Szegény, hogy bémehetett
A palotába, tán mingyárt
Ottan sóbálvánnyá lett.
No de majd rá akad egyszer
A zsák maga toltjára . .
Judith asszony jött most ki a
Palota áltánjára.
Majd parancsol már Czenknének
A vitéz Judith asszony,
Az izráel megmentője
Ama derék amazon.
De nem várta azt meg Czenkné
Hogy amaz feddődzék rá —
Hanem gonosz praktikával
Ő előbb leforrázá.
Tán te sem eresztenél be?
Te fortélyos Délila!
Jobb volna, ha magad jönnél
Ki, a kaput nyitni la . .
Ha te ott vagy, én magam is
Szintugy beillek oda,
Mert tudom én ki, s mi vagyok
Tudom kend is kicsoda.
Egy szép vitéz gavallérral
Barátságot szinleni,
Azonban torkát álmában
Álnokul elmetszeni . . .
Csuf dolog ez Judith asszony!
Bizony lehet csudálni —
Hogy most vele egy férfi is
Egy szobában mer hálni.

(Folyt. követk.)

Hasli Muzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyileben!

Mint mikur a fhinum züngedelmes gitárot akasztod a meszethes folra, és hagyd uttand ütet edj pfél esztendüre valu hallgotásra pihenni, ekkur ez a mint lehangulja mogát, ephen ogy lehangulok én mast mogomat.

Bizunyusan fux the must khedves Motyi! erre az én mundásáro khérdezni:

„Szegin Hosli! mi érhette thegedet, hodj igy bágygyaduzuskudul? tholánthán kurtesi leginek megpuhitutták és megdögönyözték thégedet a hátajadon ogy, mint gányu jerekek a sült krumplit, mikur asztat fül akarnak thürni?"

Felelek:

Nem pohitutták meg engemet járási kheröletekben, mert vadjunk ujan számosan baluldalárul, hodj nem igen merik khurtesi leginek jubbuldalárul ellenönk megmuzgusitoni azun fhüleket, mikhet nekik a surs nem izroelitó kézzel, rüf számro khimérincsgélthe; azért is khi nyilván valósituk, az én minden baja eredi kutforrását unnan, hodj a hósvétos önnepekben themérdek maczeszot megettem s ez anjira megüllepesitett mogát a djomrumban, hodj kheszdem beteg lenni, mint edj gráf Theleki, vadj edj Madas Khárul, mikor hirül visznek nekhik a választás nopján hodj:

Rettenethes ürvénj khürülüttünk thátug,
Szerethü borátim! áj, váj! megbokthátok.

De azért hiszek, hodj nem sukára fuguk én jubban lenni mogomat, és irni vigobban mint ma.

Éphen most érkhesztem haza az én khür-uttyábul, s neked Motyi ürümmel irhatok, hodj a jubbuldali hamis prufétákot nem igen hallgat meg a nép s züngüli ruluk czifro nothákhot, mellekbül khinyumdászolás végett itt nehányot meg is khöldöm nekhed.

Humoros, gunyoros és hunyoros züngülmények.

I.

Homonnai József, Teleki kortese
Csavarog, csatangol, nappal ugy, mint este,
S mig ő a kormánypárt potya borát issza :
Gyönge növendékit az Istenre bizza.

Persze az isteni preczeptorság alatt,
A tudomány fája tavaszszal sem fakad,
A főkortességnek temérdek hernyója,
Minden picziny zöldet lelegelész róla.

Hej, hej, főkortes ur! hova jár a lába?
Tekintsen is néha be az iskolába!
Mert ha nem... bizonynyal megeshetik szépen,
Más ül esztendőre a rektori széken.

II.

Az üllei levitának
Tiszteletes Varga Pálnak
Olyan szeplős az orczája :
Pirulás nem fér hozzája.

Mert bizonynyal hogy ha férne,
Szép békében ülne félre,
S nem avatkoznék be abba,
A mihez nem ért a varga.

Tiszteletes Varga Pálnak
Megint csak bogara támadt:
Feledi hogy kortes tettét,
Már egy izben — megintették.*)

III.

Mészárulo Samu a majsházi lelkész
Mint jobbpárti kortes, rettenetes kertész,
Termeszt bolond gombát, elbutitó mákot,
Hivei számára s egy kis-borvirágot.

Mészáruló Samu a majsházi lelkész
Egypár jolakásért mindig mindenre kész,
Hasa az istene, mégis sovány, görbe,
Mint a bibliai Farahónak ökre.

Egyél, hizzál Soma! hogy ha ma, vagy holnap
Jőnek az ördögök és rudra pakolnak,
A gyehena lángján mint ilyes pap szokott..
A magad zsirjában te is csak megrotyogj.

IV.

Csatrang Zsiga olyan hamis :
Volt jobbpárti, volt már bal is;
Bár mely párthoz oda állit,
Ő nem elvre, pénzre számit,
Csak pénzre számit.

Minden tette dacz, és önkény,
— Nem is hisz már neki Örkény !
S alig—alig—alig—várja:
Hogy kihordja a határra,
Ki a határra !!

Must phedig — miotand kell, hogj szárodásra khipüczkhüljem nehángy gyenge barángybürükhet — leteszek az én thullát s kivánum nekhed Motyilében ujan áldás kivánasot:

Sikher kurunázzun
Minden edjes lépthed,
S akasszak nyokodba
— Khépviselűséget !

Hasli Muzes m. k.
minden eféle thodomángyos, phulithikalis, khültüi levelek iruja, és madjar izraelito notorál puét.

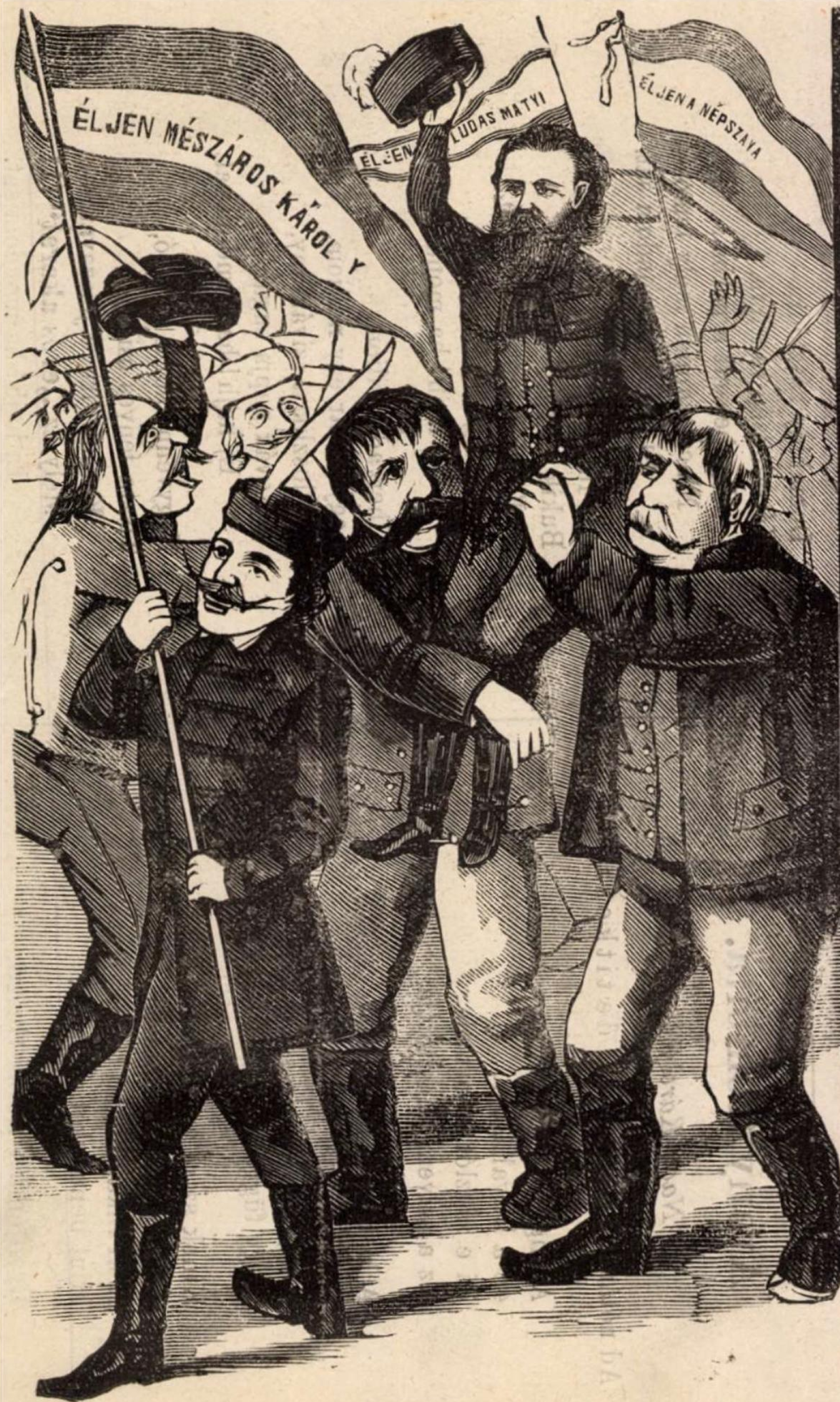
*) Az egyházm. gyülésen.

Ime Pécs városának jobboldali képviselő jelöltje.

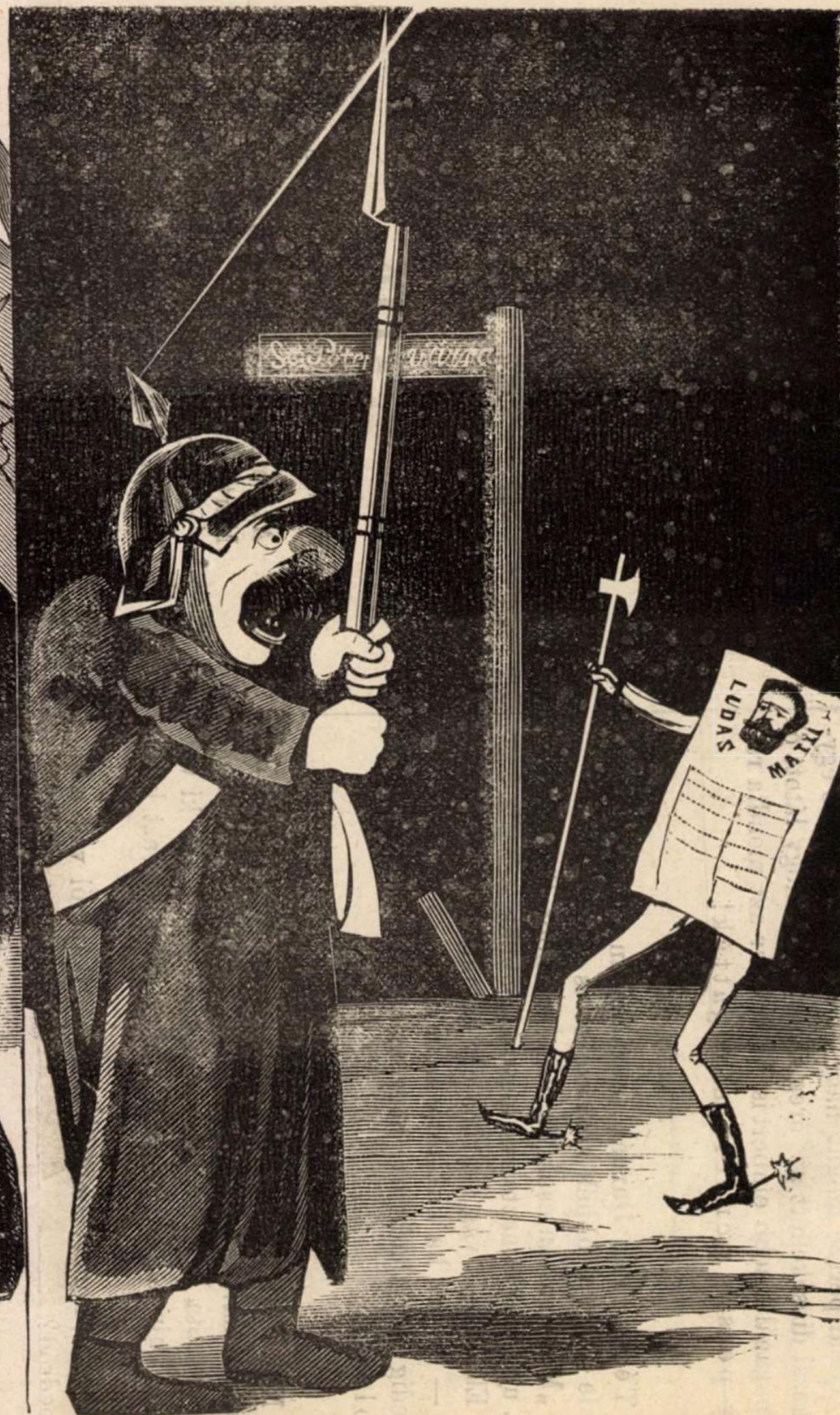

A mint Páter Tritytroty által a mameluk szentek közzé felavattatik.

Hogy fogadják Ludas Matyit

a vidéki körutjában.

a muszka határszélen:

Kozák: pssakrrew, budes natrag! nicht erlaubt!

Pattantyuk.

A „Hon“ holmi „apróságok“-ról irt közelebbi számában. Nézzük, hogy miféle apróságok azok, hát kitünik, hogy az ici-pici Gyulai Palcsika az az apróság, a ki — mint egy kis kanbalha csipkedi Csernátonit, mondván és hadarván össze-vissza hetet-havat a balpárt polikájáról.

Gyulai persze magát nagy embernek tartja, s egyszer azzal dicsekedett az öreg Deák előtt, hogy látott ő már magánál kisebb embert is. Az öreg ur azt mondta rá: hogy persze pénzért mutogatták!

Térei Pál Dardán beszámolván választói előtt, beszéde végén a többek közt ezeket is mondá:

„Még mostan csak az inas-esztendőt töltöttem ki, de ha ujra megválasztanak képviselőjüknek —

Ekkor bele vág szavába egy baloldali:

— No hát ha kitöltötte az ur az inas-esztendőt, hát mi pedig felszabaditjuk, hogy menjen el tőlünk vándorolni.

Mióta Térei Pál a képviselőházban tartott szűz beszéde alkalmával egyik kezével szüntelenül hátul kaparászott, azóta a jobbpárti dardai embernek ha ki van fenve a bajusza, a balpárti ember mindjárt azt kérdi tőle: —

— Hé, koma! nem a Térei patikájából való a bajusz pedrőd?

Arany trombita.

Nagy-Károlyból.

Ad nótám: Jó szeretni de titkosan.

A mig élek, azt kiáltom:
48 a hitvallásom;
Ki e zászlót lobogtatja:
Az a szivem választottja.

A ki bátran tör előre,
Sas szemmel néz a jövőbe,
S a jövőből kiolvassa:
Hogy független lesz a haza!

Kinek szive ver a balon
És nem kap a hivatalon,
A ki inkább halni tudna
Mint bennünket elárulna.

Ilyen ember Novák Guszti,
Őt fogjuk megkoszoruzni,
A tisztelet babérjával,
A követi megbizással.

Nem kell nekünk Domahidy!
Két kulacsos, két oldali;
Firtli mágnás — mit vársz tőle
Még mameluk lesz belőle.

Az ő neve csele-csali,
Jobboldali, baloldali;
Szinbor helyett lőrét árúl
Ösmerik a szappanárúl.

Novák Gusztinak nincs párja,
Ilyen ember kell a gátra,
Ő a próbált tiszta jellem,
Nem magyar, ki szól ez ellen.

Honvéd volt ő negyvennyolczban,
48-as háboruban,
Most is honvéd, — de igazi,
Kész a jogért vért ontani.

Trio.

Ad nótám: Három alma meg egy fél.

Az én elvem negyvennyolcz,
Mert a dicső korszak volt;
Ki hive ez elvemnek
Azt választom követnek.
Ej hajh! ha mondom
Novák Gusztit választom,
Ej hajh! ő védi meg a jogom.

Domahidy zászlódra
Kétszinüség van irva,
Ugy beesett a porba:
Nincs szappan mely lemossa.
Ej hajh! ha mondom sat.

Azt fütyüli a rigó,
Bukik a szolgabiró,
Ki mint lepke csapongó,
Országházba nem való.
Ej hajh! ha mondom sat.

Elhervad a liliom,
Legyen bár egy milliom,
Eloszlik a szivárvány,
Novák napja sugarán.
Ej hajh! ha mondom sat.

Negyvennyolczas lobogó,
Tiszta fényes csillogó,
Kossuth irt rá jelszavat,
Mely az **„erős akarat“!!!**
Ej hajh! ha mondom sat.

Adomák.

1863-ban az alföldi szükölködők javára reuniót rendezett a pápai főiskolai ifjuság. Csudálkoztam rajta nagyon, hogy V. Pali barátunkat is ott látom, kérdém is tőle mindjárt, hogy mikép vetemedhetett ily nagy fináncziális pazarlás bűntényébe?

„Hja barátocskám, nem is fizettem én, csak ugy szöktem be az alföldi szükölködök felsegélésére." lőn a felelet.

Nagyon rázós lovat kapott az ujoncz.

No fiam, — szólt a vén szakasz vezető, — a pejkón csak lehet kedved katonáskodni, mert ha jól megszoritod, a csillagokat kapkodhatod le rajta az égről.

Dejszen uram, — felel a regruta, — ha trappol ez a gerebje, más kapkodhatná el azokat a csillagokat, mik az én szemeiből potyognak.

A forum közepén van a kis diák. — Megcitálták leczkemulasztásért. — A tanár olvassa rá nagy páthosszal a paragrafust:

„... tapasztalván a sok viszaélést, nehogy ezek máskor is szinre jőjjenek, a tanórákróli elmaradás csak is ágyban fekvő betegeknek engedtetik meg ..."

— Na Ferke, a büntetést ennélfogva okvetlen megkapod, tenálad nem ezen eset fordult elő?

— Kérem átosan — siránkozik emez — a Gusztit sem büntették meg, pedig ő sem az ágyban feküdt betegen, hanem a dívánon.

B—a városnak H... A.... volt dohány beváltó hivatalnoka, — ki még ama régi Bach-világból származván, sehogy sem akará hazai nyelvünket megtanulni — midőn előléptetését tudtára akará adni, a körzetéhez tartozó hatóságoknak, ezt igy kezdé fogalmazni magyar nyelven:

„Miután ezen hivatal szamara alulirott H. A. kezelővé neveztetett ki, egyuttal stb. stb. Faktum. (Csak a két a betü fölött felejté ki a vonást).

Oszinte vallomás.

Bittó Benő jobboldali jelölt a samarjai választók előtt hoszasan hálálkodván, — azon kezdé magát hányni vetni, hogy igy amugy, ide meg oda, minek az a politikai programm.

Hiszen én ugy is — mondá választóinak — önök husából és véréből való vagyok.

No ha ezt édes anya meghalotta volna, aligha meg nem buszálta volna szerelmetes fiát ezért az őszinte vallomásáért.

Adoma a kortesvilágból.

Muzsikáltattak egy korcsmában a jobboldaliak; egy asztalnál meg baloldaliak ültek s szerették volna oda csalni a cigányt, de a jobboldal nem bocsátotta; erre elővesz egy 5 frtost egy baloldali kortes, oda tüzi a kalap mellé, a jobboldaliak mindjárt adtak a cigánynak 5 frtot.

Akkor elővesz a baloldali egy tizforintost, s azt is a kalapja mellé tüzi; a jobboldaliak ismét kiszurkoltak egy tizest.

Erre elővesz a baloldali egy ötvenest, a jobboldal ezt is kiizadta még; ekkor elő kerül 1 db. százas a baloldalon; erre a jobbpárt elkotródott.

Akkor aztán oda ment a cigány a baloldaliakhoz s akart muzsikálni, de azok kérdőre vonták, hogy miért nem jöttek előbb? A cigány primás azt felelte erre: „Jáj urám! A jobboldalnak tebb a pìze, a baloldalnak tebb az ese; az urak kedviér fizettek már azok eleget, már most muzsikálunk ingyen.

A bácskai árvizek által sujtott vidékeket ő felsége épen a választási mozgalmas időszakban látogatta meg, tehát a kormány ezen fejedelmi látogatást jobboldali korteskedési szándékból rendezte.

Lám mégis csak élelmes nép az a jobboldal, még a vetéseken lévő árvizeket is fel tudja használni saját malmára!

A „Pesti Napló" május 11-ki számában a „választási mozgalmak" cimü rovatban ily közlés is foglaltatik:

„Baranyából irják nekünk, hogy a „Ludas Matyi" szerkesztője most ott tart beszédet s a többi között azt ajánlja, hogy kiáltsák ki Irányit diktátornak."

A Ludas Matyinak meg azt irják Csákvárról, hogy báró Kemény Zsigmond most ott barangol s faluról falura izgat Madarász Jenő megválasztása mellett.

Ludas Matyi választási röppentyüi.

Nógrád megyében a jobb és balpárt szépen megosztozott a választó kerületeken azon okból, hogy ne kelljen etetni és itatni, mert a Pulszkyak, Gyürkyek bugyellárisába beleütött a laposguta. Ezen a „Reform“ ujság felförmed, és elkezdi szidni a jobbpárti nógrádi urakat, szemökre hányja, hogy lám a mult ősszel is milyen igaztalanok, meg erőszakosak voltak s a kormány és Tóth Vilmos mégis pártjukat fogták, most is kellett volna erőszakoskodni, erkölcstelenkedni, vesztegetni, akkor pártfogás nem hiányzott volna. És mindezt egy jobbpárti lap irja.

Lám, a választási mozgalmak alatt még a holló is kivágja a másik holló szemét!

Trefort uram is beszámolt Pápán jobboldali viselt dolgairól a vargáknak. Az egész beszédje a baloldal gyanusitásából állott; de azért a varga utcai választó népség készpénz gyanánt vette.

Eszünkbe jut a régi mese: „Róka fogta csuka, csuka fogta róka, varga fogta mind a kettő.“ Trefort a vén róka, a választó kerület a csuka, ezek megfogták egymást; de a vargák megfogták mind a kettőt, hanem mégis legtöbben fogtak rókát, mert hát a lakoma utáni napon a flaszter mindenfelé tele volt teregetve róka bőrrel.

Somogyban — lengyeltótiban — már annyira vitték a jobboldali korteskedést, hogy Kohn Sámuel posta mester a baloldali lapokra való előfizetést sem fogadja el, sőt azt terjeszti a nép között, hogy a baloldali lapok mind betiltattak!

Polgártársak! iparkodjatok megbuktatni a kormányt a balpárttal, mert ma-holnap az esőt, levegőt, napsugárt is elveszi tőletek s kiadja árendába a zsidóknak!

Éljen a balpárt!

de éljen ám a király is.

Az ő felségét szállitó feldiszitett gőzös épen Mohács és Bezdán között uszott. A király, miniszterek és főpapoktól környezve a hajó fedélzetéről szemlélte a vidéket, midőn a gőzös egy dereglye mellett röpült el. A dereglyén lévők kalap levéve köszöntötték ő felségét, ki katonás szalutálással viszonzá az üdvözlést. E pillanatban egy polgártárs teletorokkal elkiáltja magát a dereglyén:

„Éljen a balpárt!“

Erre ő felsége kisérői oly savanyu arczot vágtak, mintha leöntötték volna mindnyáját hideg Dunavizzel. Csak maga a király fogadta egykedvüen az üdvözlést, mely egykedvüség mosolyra változott, midőn a dereglyéről egy másik hang ezt kiáltá:

„Én is balpárti vagyok, hanem azért éljen ám a király is.“

A paksi diszelőadás.

Midőn Szeniczey Ödönke beszámolt Pakson három évi sáfárkodásáról, azon estve az ott lévő vándorszinésztársaság ki akart tenni magáért, előadván a „Rokkant huszár“ czimü darabot s a szinlapra vastag betükkel ezt mázolá:

Diszelőadás

Szeniczey Ödön országos képviselő tiszteletére.

Fényes görögtüz-fénynyel világitva.

A vándorszinész-társaság igazgatója ezen lekötelező figyelemért legalább is egy százast reménylvén Ödönkétől, maga ült a kasszához.

Jön Ödönke a diszelőadásra.

Az igazgató szemében örömköny rezg, képzeletében már látja a százast, melylyel ki fogja fizetni a vendéglőben csinált kontóját.

Ödönke oldalzsebébe nyul a pénzes tárcáért.

Az igazgató orra majd a padozatot éri, olyan bókot vág az ünnepelt férfiunak.

Ödönke a bankjegyek között kaparász.

Az igazgató kezeit dörzsölgeti folyvást bókolgatva.

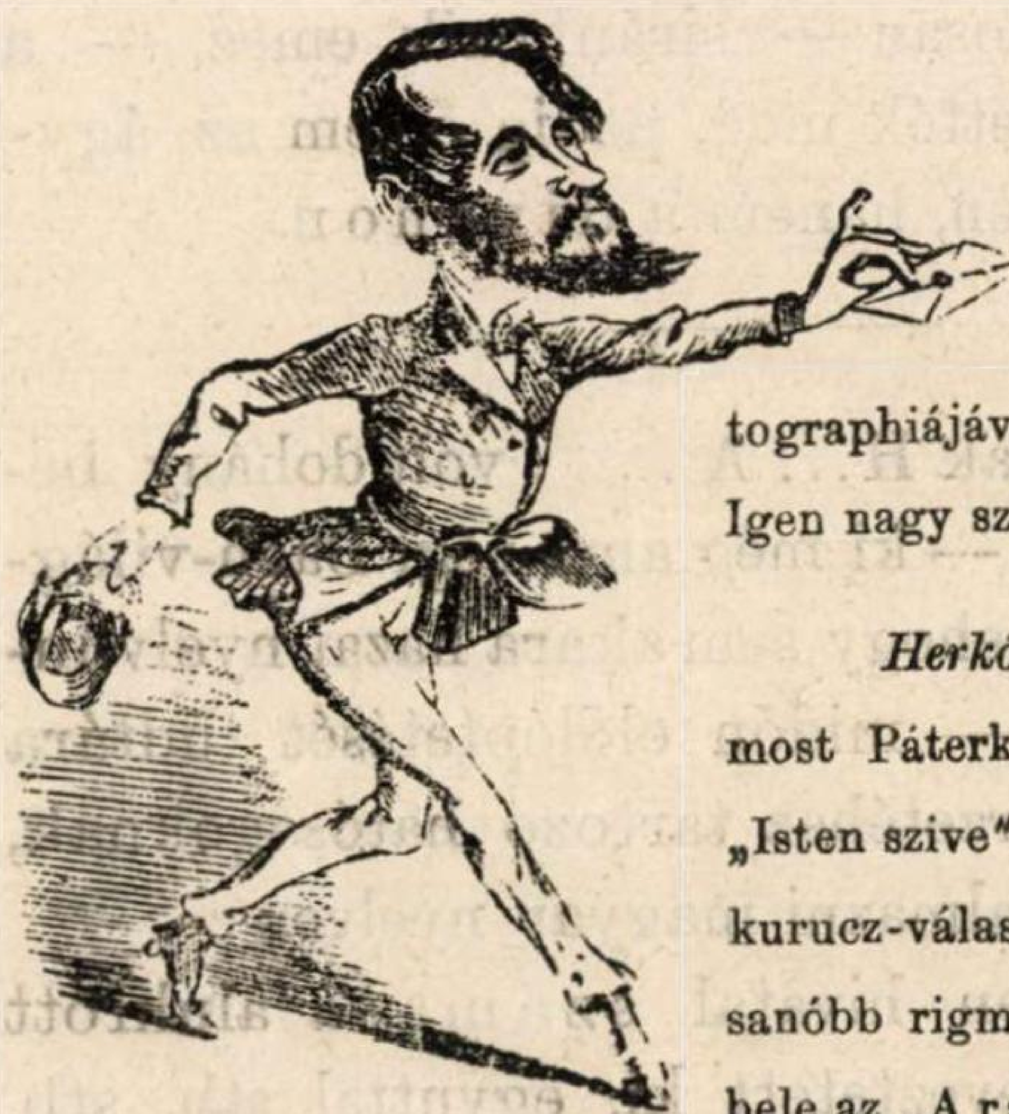
Ödönke a százasok mellől kihuz egy rongyos forintost s oda veti az asztalra mondván: „kérek egy zártszéket.“

Az igazgatónak erre oly hosszura nyult az arca, mint Pulszky orra s lévén egy zártszék ára 60 kr, a száz krajcárból visszaolvasott 40 krajcárt, mit Ödönke a jegygyel együtt zsebre dugott.

Hanem az igazgató ur is megjegyzé ám, midőn Ödönke eltávozott a kassza melől:

„Jobb lett volna, ha egy bivalyborjunak rendeztem volna diszelőadást mint neked.“

Zsiga pósta.

Gócs Gyula főszolgabiró urnak Mohácsra: Kérjük uraságodat, szíveskedjék tisztes photographiájával a Matyit megtisztelni. Igen nagy szükségünk volna reá.

Herkó Páternek: Hagyj békét most Páterkám a „Martinuzzi“ és „Isten szive“-féle legendáknak; ilyen kurucz-választási mozgalmakban harsanóbb rigmusok kapósak, tehát fujj bele az „Arany trombitába.“

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly.

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.